

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

မာယာနေခြည်

(အမျိုးသမီးများအတွက်)

ပန်းအတိတ်နှင့် လွမ်းနိမိတ်ရှည်
မာယာနေခြည် လေပြည်ထုံသင်း
ငုံညှဉ်းဆွတ်ပျံ့ လွမ်းများ လွမ်းနာ

မြီပန်းညက်

အလွမ်းတစ်ဆစ် မြစ်ကျူးချောင်းဖျား
သူယိမ်းသလား
မိစိမ်းကားရဲ့ မှော်ဟေဝန်မှာ

ဘုန်းသင်္ခါ

အခန်း (၁)

မြပုန်းညက်ဟာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါ။

ကိုယ့်ရွာက တောင်ခြေတောစပ်မှာ ရှိပေမယ့် ဟိုင်းဝေးလမ်းနှင့် မဝေးလှတာ စိတ်ပျက်စရာ။

မနှစ်ကတင် သူ့သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်ဟာ ကားလမ်းမကိုဖြတ်ပြီး ယာထဲသို့ ထမင်းပို့သွားလိုက်တာ ပြန်မလာနိုင်တော့ပါ။

သတင်းအစအနကို မရတော့။

ယခုခေတ်ကလည်း မိန်းကလေးတွေကို ကျွဲလို နွားလို လူကုန်ကူးနေကြသည့်ခေတ်မို့ သူကလေးကို ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ ကားတစ်စီးစီးက များ ခေါ်တင်သွားပြီး ရောင်းစားလေသလား မသိရ။

သည် တော့ သာယာလှပသည့် ရွာကလေးရဲ့ ပုံရိပ်တွေ ပျောက်ဆုံးရတာပေါ့။

မြပုန်းညက်တို့ မိန်းကလေးတွေ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ရမည်။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဘယ်နေရာကိုမှ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ ။ နေဝင်ရီတရောအချိန် လူပြတ်သည့်နေ့လယ် နေ့ခင်းတွေမသွားနဲ့ ။

သိလျက်နှင့် ဝိပါတ်ကြမ္မာငင် ဆိုသလိုပဲ တစ်ခါတလေကျတော့ ပရိယေသနဝမ်းစာ ရှာဖွေရင်း တစ်ယောက်တည်းသွားရ လာရတာတွေလည်း ရှိလာတတ်ပါ၏။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပါပဲလေ။

ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းတယ် မဟုတ်ပေမယ့် သည် ကနေတော့ မြပုန်း

ညက် အဖော်မပါ ဘာမပါနှင့် အရေးပေါ်ခရီး ထွက်လာရပါသည်။ ။

စက်ဘီးလေးနှင့် တစ်ဖက်ရွာသို့ ဆေးမှူးပြေးပင့်ရမှာ ၊ အိမ်မှာ အမေက အသည်းအသန်အောင့်နေ၏။

ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေပင်ကျလို့ ။

ဆေးမှူးဆီ လွှတ်ရမည့်သူမရှိ။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု နှစ်ယောက် တည်းနေရသည့်ဘဝမှာ ။

ရွာထဲမှ လူငယ် လူလတ်တွေဆိုတာလည်း တောင်ယာထဲမှာ အလုပ် လုပ်နေကြတာ များ သဖြင့် ခိုင်းစရာလူမရှိ။

သည် တော့ မြပုန်းညက် ကိုယ်တိုင်စက်ဘီးလေးစီးပြီး တစ်ဖက်ရွာ ရှိ ဆေးမှူးထံပြေးရသည် ။

အချိန်က ညနေ (၅) နာရီလောက်ရှိသေးပေမယ့် ဆောင်းနေမို့ မှောင်ချင်ချင်။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်နှင့်မို့ မြူခိုးတွေလား၊ တောင်ခိုးတွေက လည်း ဝေချင်ချင်။

ကားလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ရတော့ မြပုန်းညက် သွေးခပ်လန့်လန့်။ မသူတော်ကားတစ်စီးစီးက ဖမ်းခေါ်သွားမှာ ကြောက်လို့ ပါ။

လက်နက်အဖြစ် စက်ဘီးနောက်မှာ နွားကန် (နွားရိုက်ကြိမ်လုံး) တစ်ချောင်းတော့ တင် လာလေရဲ့ ။ ကြိမ်လုံးအဖျားမှာ ဇာဝီ (သံချောင်း) လေးစွပ်ထား၏။

ရွာထဲမှ အစ်ကိုသံချောင်းပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါ။

"နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ အန္တရာယ်များ တယ်ဟ။ ဒီဇာဝီတပ်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးတော့ ဆောင်ထား။ ကပ်လာတဲ့ ကောင်ဆို အသေသာဆော်

ပစ်။ အဲ ဇာဝီအားကိုးနဲ့ ရွာရိုးတော့ လျှောက်မနေနဲ့ ဦး။ တကယ့်တကယ့်ရင်ဆိုင်လာရရင် နင့် ဇာဝီတုတ်လည်း မကယ်နိုင်ဘူးနော်"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်နက်ရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့။

ကားလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွာသီချိုင်းကလည်း ရှိသေး။ ခေတ်ကြီးကိုက လူရှင်ကြောက်ရ လူသေကြောက်ရ။

လူရှင်နှင့်လူသေဆို လူသေကမှ တော်ဦးမည် ထင်ပါသည် ။ ကြောက်တော့ကြောက်တာပေါ့နော်။

ဆေးမှူးရှိသည့်ရွာက သီချိုင်းဘေးမှ လမ်း။ မွေးသမိခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးကြောင့်သာ ဆေးမှူးပြေးပင့်ရမှာ ၊ လူကတော့ ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိ ကြောက်လှပါပြီ။

သီချိုင်းကို ရဲရဲပင်မကြည့်ဘဲ စက်ဘီးကိုကြိုးနင်းနေတုန်း ဖောင်းခနဲ မြည်သံကြောင့် လေတင်းနေသည့် စက်ဘီးတာယာကွဲထွက်သလား၊ လေလုံးကွဲထွက်သလားမသိ။ ခေါင်းနားပန်းကြီးရင်း သီချိုင်းဘေးမှ စက်ဘီးကို တွန်းပြေးရတော့မည့် ဘဝ။

သည် စဉ် သူနားထဲမှာ ကလေးငိုသံလေး။ ငိုသံသဲ့သဲ့လေးက ညည်းတွားသံလေးလိုလို။ မြပုန်းညက် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ ဒါတစ္ဆေခြောက်တာပေါ့။

မင်စာလေးတွေ၊ ကြပ်တွေက လူကိုအသံပေးပြီး ခြောက်လှန့်တာပေါ့။

မြပုန်းညက် စက်ဘီးကို တွန်းပြီးပြေးဖို့ ကြံစည်လိုက်စဉ် ကလေးညည်းသံလေးက ထပ်ပြီးပေါ်ထွက်လာသည် မှာ ထင်ထင်ရှားရှား။

မြပုန်းညက် တွေဝေသွားရ၏။

သဒ္ဓါင်းထဲမှာ ဘယ်သူကများ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့သလဲ။ ဒုက္ခရောက်နေသည့်ကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူမ ကူညီသင့်တာပေါ့။

သူမ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ သရဲကြောက်နေရတာနှင့် ကလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် မကူညီလိုက်ရဘဲ နေရော့မည်။

ထို့ကြောင့် စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ခဲ့ပြီး လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကာ မြပုန်းညက် အသံကြားရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားမိသည် ။

တစ္ဆေဆိုလည်း ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်ထည့်လိုက်မည်။ ဒုက္ခရောက်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးလိုက်မည်။

တဖြည်းဖြည်း ငိုညည်းသံလေး တအီအီက ပျောက်လုလု။ နေကလည်း ဝင်လုလု။ တောရိပ် တောင်ရိပ်အောက်မှာ အအေးဓာတ်နှင့် အမှောင်ဓာတ်ကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ။

မြပုန်းညက် အသံပေးလိုက်ပါသည် ။

"ကလေးရေ မင်းဘယ်မှာ လဲ။ ကလေးရေ မမကို အသံပေးပါဦး ကလေးရ"

မြပုန်းညက်၏ အသံလေးက ကရုဏာသံအပြည့်။ သူမအသံပေးရင်း လှည့်ပတ်ရှာနေတော့မှ ချုံပုတ်တစ်ခု၏ ဘေးမှာ လဲကျနေသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို အမှောင်ထုအောက်မှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်

။

"ဟာ"

ကလေးဘေးမှာ ခွေးအ (၂) ကောင်။ သင်္ချိုင်းမှာ မြေပုံတွေကို တူးဖော်ယက်ကုတ်ပြီး စားတတ်သည့် ခွေးတွေ။

သည့်ထက်အမှောင်ကြီးစိုးလာလျှင်တော့ သည် ကလေးလေး ခွေးစာဖြစ်တော့မှာ မလွဲ။

မြပုန်းညက်၊ ကလေးအနားသို့ စိုးရိမ်တက

ကလေးဘေးမှာ ခွေးအ (၂) ကောင်။ သင်္ချိုင်းမှာ မြေပုံတွေကို တူးဖော်ယက်ကုတ်ပြီး စားတတ်သည့် ခွေးတွေ။

သည့်ထက်အမှောင်ကြီးစိုးလာလျှင်တော့ သည် ကလေးလေး ခွေးစာဖြစ်တော့မှာ မလွဲ။

မြပုန်းညက်၊ ကလေးအနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးကပ်သွားလျှင် ခွေးအ (၂) ကောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆုတ်ခွာသွား၏။

မြပုန်းညက် လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် ကြိမ်လုံးနှင့် ရမ်းလိုက်တာတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေတုန်း။

သူမ ကလေးကို အပြေးပွေ့ချီလိုက်မိသည် ။ အသက် ၃ - ၄ နှစ်အရွယ်ခန့် ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးငယ်လေး။

"အမလေးကွယ်"

ကလေးခမျာ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေနှင့် တိုးခဲ့သည် မသိ သတိလစ်လုမတတ်၊ မေ့မြော မိန်းမောလုမတတ်။

မြပုန်းညက် ကောက်ပွေ့လိုက်သည် နှင့် ကလေးက စိတ်လျော့ လိုက်လေသလားပင်။ သူမ၏ လက်ပေါ်မှာ ပျော့ခွေ၊ သတိလစ်သွားပါလေတော့သည် ။

"ကလေး ကလေး ကလေး"

သည် မှာ ထိုင်ပြီးပြုစုရန် အခြေအနေ အချိန်အခါက မလှ။ နေရာက သင်္ချိုင်းကုန်းစပ်။ မြပုန်းညက် ကလေးကို ပခုံးပေါ်မှောက်ချီလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ကြိမ်လုံးကိုငင်ကာ စက်ဘီးဆီ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ကလေးက သတိလစ်နေပြီး စက်ဘီးက ဘီးပေါက်နေသဖြင့် မြပုန်းညက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

သည် စဉ် အနားသို့ ဘထွေးသာအောင်၏ ဆိုင်ကယ်ရောက်လာသဖြင့် မြပုန်းညက် အကူအညီတောင်းဖို့ ပြင်ရသည်။ ။

"ဘထွေး"

"ဟဲ့ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ နင့်အမေက နင့်ကိုလိုက်ရှာခိုင်းလို့ ။ ဆေးမှူးက ရွာစဉ်လှည့်ရင်း အိမ်ရောက်နေပြီ"

"ဒီကလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ကဲ တက် တက် မောင်မြင့်မင်းက သူ့စက်ဘီးတွန်းခဲ့"

မှောင်ရီတရောထဲ သင်္ချိုင်းကုန်းနားမှာ မို့ ဘာမှ မပြောဖြစ်ကြဘဲ မြပုန်းညက် ကလေးကိုပွေ့ချီကာ ဘထွေးဆိုင်ကယ်နောက်မှ ရွာသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ။

မှောင်မြင့်က မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် သူမစက်ဘီးကို တွန်းကာနောက်မှ ခြေလျင်လိုက်ရပါ လေသည်။ ။

အခန်း (၂)

မြပုန်းညက်ဆိုတာ ရွာ၏ အချောအလှ၊ တောစံပယ်ဖြူလေး။ အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရွာမှာ ကလေးတွေကို စေတနာကျူရှင်သင်ပေးနေသူပါ။

မိခင်ဒေါ်မြလေးနှင့်အတူ သားအမိ (၂) ယောက် ခြံလုပ်စားပါ၏။ ခြံထဲမှာ နှစ်ရှည်သီးပင် စားပင်များကို ခူးဆွတ်ရောင်းချရုံနှင့် သားအမိ (၂) ယောက်စားလောက်ပါသည် ။

နောက် အိမ်နောက်ဖေးဈေးဆိုင် တည်သလိုပါပဲ၊ ပါးစပ်စားလောက်ကတော့ ဝယ်မနေရ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းတွေ စိုက်ထားသည် ။

မြပုန်းညက် ကလေးကိုပွေ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ့ကို ဆေးမှူးဦးအောင်ဒင်က ကုသပေးနေပါ၏။

မြပုန်းညက်အမေက အသက် (၄၀) ပင်မပြည့်သေးသည့် လုံးကြီးပေါက်လှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ပါသည် ။

"ဆရာလေး ... ဒီမှာ ပုန်းညက်ကယ်လာတဲ့ ကလေးလေး။ ကလေးကိုကြည့်ပေးပါဦး။ ကလေးကို သင်္ချိုင်းကုန်းနားမှာ လဲနေတုန်း တွေ့ခဲ့တာ။ အကြောက်လွန်သလား။ ပင်ပန်းပြီးနေလို့ ပဲလား။ ကလေးကိုကြည့်ပေးပါဦး"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်"

မြပုန်းညက် သင်္ချိုင်းထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်တွေ့လာလို့ ဆိုပြီး ရွာထဲမှာ သတင်းပြန့်သွားသဖြင့် လာကြည့်သူတွေက ကြည့်ကြသည်။

ဆေးမှူးကတော့ ကလေးကို သေချာစမ်းသပ် ကုသပြီး အိပ်ဆေးထိုးပေးခဲ့သည်။

"ကလေးက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ထိတ်လန့်ပြီး ရှေ့ဝင်သွားတာ။ ကလေးကို အနားကမခွာဘဲ ဂရုစိုက်။ သူသတိရတဲ့ အထိ ဆရာစောင့်ပေးမယ်"

"ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်"

"အရီးသန်းလည်း ဒီအိမ်မှာ လာအိပ်ပေးဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း မုဆိုးဖို၊ မမြလေးကလည်း မုဆိုးမ။ အရွယ်ရှိသေးတော့ လူမြင် သူမြင် မတင့်တယ်ဘူးလေ"

ဆရာလေးက ခပ်နောက်နောက်။ မှန်လည်း မှန်ပါသည်။ ဒေါ်မြလေး မျက်နှာရဲသွားသလို ရွာသားတွေက ရယ်ကြသည်။

"ဆရာလေးကလည်း စကားဖြောင့် ကြားရခက်လိုက်တာ"

"ဆရာလေးတော့ မဟုတ်မှ လွဲရော လူသိအောင် နားဖောက်တာလားမသိ"

ဆရာလေးဦးအောင်ဒင်က အသက် (၅၀) လောက် သားနှင့်သမီးက အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် အဝေးမှာ။ သည် လိုပဲ စေတနာကောင်းသူပီပီ ရွာစဉ် အလှည့် ဆေးကုပေးရင်း ကြုံရာအိမ်မှာ စားနေကျပါ။

ကျိကျိတက်သူဌေးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူ တာဝန်ကျရာရွာမှာ အိမ်ပို

င်း၊ ခြံဝိုင်းနှင့် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်။ ဆိုင်ကယ်နှင့်။ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံပါသည်။ ။

သူသာလိုချင်လျှင် အပျိုကြီး၊ အပျိုလတ်၊ အပျိုမဟိုင်းတဟိုင်းတွေ၊ ကျောင်းပေါ်က ကြိမ်ဆော်ချရလောက်ပါရဲ့ ။

သို့သော် ဦးအောင်ဒင် စိတ်မဝင်စား။ အဲ မမြလေးကိုကျတော့ အထူးပင် ခင်မင်ရင်းနှီးပါ၏။

မမြလေးက ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်းရုံမက ဟင်းချက်လည်း ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

သူကလည်း လူကြီးပီပီ ရယ်သလို မောသလိုနှင့် နားဖောက်သလိုလို ။

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကလေးအခြေအနေက တော်တော်ကြောက်လန့် သွေးလန့်နေပုံရလို့ စောင့်ကြည့်ချင်တာပါ။ မြလေးကလည်း အအောင်မပျောက်ချင်သေးဘူး"

မြပုန်းညက်တို့ အိမ်ကလေးက (၄) ပင်သစ်သားအိမ်။ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့လေးပါ။ အဖေရှိစဉ်က သေသေချာချာ ဆောက်ပေးခဲ့တာ။

ရွာမှာ မီးမရပေမယ့် ဆိုလာပြားကျေးဇူးဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ထိန်ထိန်လင်းနေပါ၏။ အိမ်ပေါ်မှာ အရီးသန်း၊ မေမေ၊ ဆရာလေး၊ ကလေးနှင့် မြပုန်းညက် ကျန်နေ၏။ ရွာသားများက ည (၁၀) နာရီလောက်မှာ ပြန်သွားကြပေပြီ။

အသက် (၄) နှစ်လောက်ရှိမည့် ကလေးလေး။ ဂါဝန်အဖြူလေးက ပေကျံနေသဖြင့် မြပုန်းညက် ကိုယ့်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို လဲဝတ်ပေးထားသည် ။ နောက် စောင့်နှင့်ထွေးပတ်ပေးထားပြီး ကလေးအနားမှာ

လူကြီး (၄) ယောက်က စောင့်ပေးရင်း စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။ ။

ဒါမှ ကလေးနိုးလာသည့်အခါ လူတွေကိုမြင်ပြီး အားရှိပေမည်။

"ကလေးနိုးရင် တိုက်ဖို့ နွားနို့ပူပူလေး အဆင်သင့်လုပ်ထား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး၊ နွားနို့ပူပူလေး ဓာတ်ဘူးထဲထည့်ထားတယ်"

"

နောက်က လေးမှာ ဆွဲကြိုးလေးလည်း ဝတ်ပေးထားပါသည်။ ။
ဆွဲကြိုးက ရွှေကြုတ်လေးနှင့်။

ည (၁၂) နာရီလောက်ကျ ကလေးက နိုး လာပြီး အော်ငိုရင်း ကြော
က်လန့်တကြားနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသဖြင့် မြပုန်းညက် ကလေးကို
ပွေ့ချီကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းဖက်ထားရသည်။ ။

"ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ မီးမီးကြောက်တယ်"

"မကြောက်နဲ့ သမီး၊ သမီးလေး မမရှိတယ်နော်။ မမရှိတယ်။ ဒီမှာ
ဘွားဘွားတို့၊ ဘဘတို့ လည်း ရှိတယ်နော်"

ကလေးက မြပုန်းညက်ကို ကြိုးဖက်ထားပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ
သဖြင့် မြပုန်းညက်နှင့်တကွ ကျန်လူကြီးများကပါ ဝိုင်းဝန်း ချောမော
အားပေးကြရသည်။ ။

"နွားနို့ပူပူလေးသောက်လိုက်ဦးနော် ကလေး"

နွားနို့ပူပူလေးနှင့်တူ ဆေးတိုက်ရသည်။ ။ မကြာမီကလေး ပြန်လည်
အိပ်ပျော်သွားလေမှ မြပုန်းညက်နှင့် မေမေ ကလေးဘေးတစ်ဖက်စီမှ ဝ
င်အိပ်လိုက်ကြရသည်။ ။

ဆရာလေးကတော့ ဘုရားခန်းရှေ့ ပြင်ပေးထားသည့် အိပ်ရာမှာ အိ

ပိပါသည့် ။

အခန်း (၃)

"ကလေး အာရုံနောက်အောင် လှိမ့်ပြီးမမေးကြ မမြန်းကြပါနဲ့ ရှင်။
ကလေးက စိတ်ဒဏ်ရာ ရနေသလို ဖြစ်နေရှာတာပါ"

ကလေးငယ်ငယ်လေးကို ဘယ်သူတွေကများ ရွာပြင်တောစပ် သီချို
င်းကုန်းထဲမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတာလဲ။

ကလေးမပြောနှင့် လူကြီးဆိုတောင် လိပ်ပြာလွင့်ချင်စဖွယ် အနေအ
ထားနှင့် အချိန်အခါ။

ကလေးက မြပုန်းညက်တစ်ယောက်ကိုသာ အသေကပ်နေသဖြင့် သူ
မ ဘာမှ လုပ်မရ၊ လှုပ်မရ။

တစ်နေကုန် မြပုန်းညက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ မထွက်။
သူမကလေးကိုချီပြီး ပွေ့ပြီးထားရသည် ။

မေမေ အအောင့်ပျောက်သွားသည့်အပြင် ဆရာလေးက မြပုန်းညက်
တို့ အိမ်ကို ယာယီဆေးခန်းဖွင့်သလို စတည်းချပြီး ကုနေသဖြင့် သူမတို့
အိမ်မှာ လူနာမစဲ။

ဆရာလေး၏ သိက္ခာ၊ သမာဓိနှင့် သမားဂုဏ်ကို ယုံကြည်၊ ရိုသေကြ
တာကြောင့် ရွာထဲမှ တောင်တောင်အီအီမပြောကြပါ။

ဆရာလေးအကျင့်ကလည်း တစ်အိမ်အိမ်မှာ စတည်းချပြီး ကုတတ်

ပေသည် ။

မေမေက နေကောင်းသွားပြီမို့ ထမင်းဟင်းနှင့် အစားအသောက်ကို
စွဲများကို စီမံနိုင်ပါပြီ။

မြပုန်းညက်ကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောင်ကလေးလို၊ ယုန်က
လေးလို ဝင်ပြီးပုနေသည့် ကလေးလေးကိုပဲ ထမင်းချိန်ထမင်း၊ မုန့်ချိန်မု
န့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရသည် ။

ကလေးက စကားလည်း သိပ်မပြောတော့။ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစသာ
ပြောသည် ။

"မီးမီးနာမည် ဘယ်သူလဲ"

မြပုန်းညက်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကလေးက အသိအမှတ်ပြုပါသ
ည် ။

"ထက်လွန်းဝတီ"

"ဟင်"

"ထက်လွန်းဝတီ"

ကလေးက စကားနည်းပေမယ့် စကားတော့ ပီပါသည် ။ သူဘာဖြစ်
လာတယ်ဆိုတာ စိကာပတ်ကုံး ပြောတတ်ဖို့ တော့ မတတ်နိုင်သေးပုံ။

မြပုန်းညက် ကလေးကို စိတ်ဖိစီးမှာ သနားလွန်းသဖြင့် ဘာမှ အတ
င်းအကျပ် မမေးမြန်းဘဲ ကြင်နာယုယစွာဖြင့်သာ ရွှေ့လိုဥထားမိပါသည်
။

ကလေးအတွက် အဝတ်လေးများ လည်း ရွာထဲကဆိုင်မှာ အပြေးဝ
ယ်ရသည် ။ ကလေးက ထားခဲ့လို့ မရသဖြင့် သူမသွားလေရာ တတန်း

တန်း။ သင့်တော်မည့်အဝတ်လေးများ ၊ အနွေးထည်လေးများကို ဝယ် ပေးရသည် ။

ရွာလူကြီးကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း သွားပြောထားရပါသည် ။ တော်ကြာ စေတနာနှင့် ကယ်ဆယ်ပေးထားတာ ဝေဒနာဖြစ်ရလျှင်မ ကောင်း။

ကလေးသူခိုးတွေ၏ လက်မှ လွတ်ကျန်ခဲ့တာလား။ ကိုယ့်ကို အမှုမပ တ်အောင် အခြေအနေကို ပြောပြထားရ၏။

ကလေးရောက်တာ (၁၀) ရက်ကျော်သည် အထိ အခြေအနေတွေက မထူးခြား။

ကလေးကတော့ မြပုန်းညက်ကို မျက်စိအောင်က အပျောက်မခံ အောင်ပင် ခင်တွယ်နေပေပြီ။

မြပုန်းညက်တို့ သားအမိ (၂) ယောက်လုံးလည်း ထက်လွန်းဝတီ လေးရောက်လာမှ ဘဝက ပိုပြီးစိုပြည်လာတော့သည် ။

နွေတိုင်း နွေတိုင်း မနက်ဘက်၊ ညနေဘက်မှာ ကလေးတွေကို မြပုန်းညက် စာပြပေးတော့လည်း ကလေးက သူမအနားမှာ ။

ရေချိုးလည်း အတူ၊ စားလည်း အတူ၊ အိပ်လည်း အတူ။

(၂) ပတ်လောက်အကြာမှာ တော့ ကလေးက သူနားလည်သမျှ သူ့အ ကြောင်းလေးကို မြပုန်းညက်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည် ။

အိပ်ရာမဝင်မီ ပြတင်းပေါက်မှ လရောင်ကို ငေးမောကြရင်း မြပုန်း ညက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ နားခိုရင်း ထက်လွန်းဝတီ သူ့အကြောင်းလေး ပြောပြသည် ။

ကလေးမို့ သူ့ခမျာ သေသေချာချာတော့ နားမလည်ရှာ။

"မီးမီးအိမ်က ရန်ကုန်မှာ "

"အဝေးကြီးနော်၊ မီးမီး ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

"အိမ် မဟုတ်ဘူး ၊ တိုက်ကြီး အကြီးကြီး"

"ဪ"

"မုန့်တွေလည်း အများကြီး အရုပ်တွေလည်း အများကြီး"

ထက်လွန်းဝတီ၏ ပုံစံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူဌေးအသိုင်းအဝိုင်းမှ လာသူ ဖြစ်ကြောင်းတော့ သိသာပါသည် ။

ကလေးဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားနှင့်ဆွဲကြိုးကို မြပုန်းညက် သေချာသိမ်းထားရပါသည် ။

နောင်တစ်ချိန်မှာ ကလေး၏ ဇစ်မြစ်ကို ကောက်ရန်အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါ လိမ့်မည်။

"မီးမီးဖေဖေက ဟိုးအဝေးကြီးကိုသွားတယ်။
လေယာဉ်ပျံကြီးစီးသွားတာ"

"အင်း မီးမီးက ဘယ်သူနဲ့ ကျန်ခဲ့လဲ"

"မာမီနဲ့ "

"ဪ မီးမီးမေမေလား"

မီးမီးလေးက ခေါင်းခါပြန်ပါသည် ။ ကလေးရော၊ မြပုန်းညက်ပါ စိတ်တွေညစ်လာကြပြီမို့ မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း အခန်းကဏ္ဍကို ရပ်ကာ (၂) ယောက်လုံး အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြပါသည် ။

အခန်း (၄)

ဘုန်းသင်္ခါ။

ပညာတော်သင်သွားရ၊ ပါရဂူဘွဲ့ယူရအောင် သွားရတာ (၃) နှစ်။

အလုပ်ဝင်ရင်း ပညာဆက်သင်။ အမေရိကားနှင့် မြန်မာပြည်ဟာ က
မ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းမို့ သူ တစ်ခေါက်မှ မပြန်ဖြစ်ခဲ့။

ယူထားရသည့် မိန်းမကလည်း မိဘတွေ သဘောတူလို့ ယူထားရသ
ည့် မိန်းမမို့ လွမ်းလှတယ်မဟုတ်။

သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သူ အ
ဥ္စလီကို ထပ်မလက်ထပ်ခဲ့ရတာမို့ သံယောဇဉ်ကတော့ ခပ်ပါးပါး။

အဥ္စလီနှင့်လက်ထပ်ပြီး လပိုင်းမှာ ပင် ဘုန်းသင်္ခါ
ပညာတော်သင်သွားခွင့်ရခဲ့သည် ။ သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီက အသ
က် (၃) နှစ်ကျော်အရွယ်။

အဥ္စလီမှာ လည်း ကိုယ်ဝန်နှင့် ကျန်ခဲ့တာမို့ ဘုန်းသင်္ခါဟာ သမီး (၂)
ယောက်၏ ဖခင် ဖြစ်ရပြီ။

ကိုယ်က ပညာသင်တာတစ်ဖက်၊ အလုပ်ဝင်နေတာတစ်ဖက်မို့ မြန်
မာပြည်နှင့်လည်း သိပ်ပြီး ဖုန်းမခေါ်ဖြစ်။

အဥ္စလီကသာ သူ့ထံ တစ်လ (၂) ကြိမ် (၃) ကြိမ်လောက် ဖုန်းဆက်

တတ်သည် ။ သမီးတွေနေကောင်း၊ မကောင်းနှင့် သူ့မိဘများ
နေကောင်း မကောင်း၊ သာကြောင်း မာကြောင်း ဒါပါပဲ။

ယခု သမားတော်ဘွဲ့၊ ခွဲစိပ်ပါရဂူဘွဲ့တစ်ခုကို
လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရခဲ့ပြီး သူ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခွင့်ရပြီ။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ သူ ပထမဆုံးတွေ့ချင်တာ သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီ။
ချစ်ဦးသူ သူနာပြုဆရာမလေး ခင်လွန်းစံနှင့် တူသည့်သမီးလေး။
သူ့အသည်းတုံးလေး။

ယခု အဓမ္မလိုကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာသည် ပင် သမီးကို စိတ်ရှည်ပြီး ကြင်နာယုယလို့ ပါ။
သူနှင့် လက်မထပ်ခင် အဓမ္မလိုဟာ သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီအပေါ်
စိတ်ရှည်သည်းခံလွန်းလို့ သူပင် အံ့ဩမိခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူထွက်လာတုန်းက အသက် (၃) နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့် သမီးလေး
ဟာ ယခုဆို (၆) နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ကျောင်းတွေ တက်နေပြီပေါ့။

အဓမ္မလိုအပြောအရဆိုလျှင် သမီးဟာ ဉာဏ်ကောင်းသတဲ့ ။ စာတွေ
လည်း တော်တော်ရသတဲ့ ။ ပထမတန်းရောက်နေသည့် သမီးဟာ အတန်းထဲမှာ
ပထမ၊ ဒုတိယတွေ အမြဲရသတဲ့ ။

သူ သမီးကို လေဆိပ်ခေါ်လာဖို့ အဓမ္မလိုကိုမှာ ထားသည် မို့ မိတဆိုး
သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီကို သူတွေ့ရတော့မည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကြိုဆိုနေသူတွေကြားမှာ သူ ရှာနေမိတာ
သမီးပါ။ အဲ သမီးကြီးပေါ့။

သူ့မှာ အဓမ္မလိုနှင့်လည်း စစ်လွန်းဝတီဆိုသည့် သမီးငယ် ရှိနေပြီမဟုတ်
ပါလား။ သူသွားမှ မွေးတာမို့ စစ်လွန်းဝတီအသက်က (၂) နှစ်ခွဲလောက်။

"ကိုကိုခန့် ... သန့်လာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ လူတောင်မှားတယ်။ တကယ့်ဖော်ရိန်နာကြီး ကျနေတာပဲ"

ဘုန်းသင်္ခါမှာ အရပ် (၆) ပေလောက်နှင့် တောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ။ အအေးပိုင်းမှာ နေလာရသဖြင့် ဖြူဝင်းလာသည့်အသားအရည်တို့ နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားလှပါသည်။ ။

အသက်ကလည်း (၃၀) ပြည့်တော့မည်လေ။ သူ့ကို ကြိုဆိုနေသူများမှာ သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ နှင့် အစ္စမီတို့ သားအမိ။

သူ့မိဘများက အညာမှာ မို့ သူသွားတွေ့ရမည်ပါ။ အားလုံးကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် နှုတ်ဆက်နေရသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာနေပါပြီ။

သမီးကို လေဆိပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါ။ တွေ့ချင်လှပါပြီ။ အောက်မေ့လှပါပြီဆိုသည့်ကြားမှ အစ္စမီသမီးကို ဘာလို့ ခေါ်မလာသလဲ။

"ကိုကို ရော့ ရော့၊ သမီးက သူ့ပါပါကို တွေ့ချင်လှပါပြီတဲ့ ။ အစ္စမီပြောထားလို့ ဖအေကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ"

အစ္စမီထိုးပေးသည့် သမီးငယ် စစ်လွန်းဝတီကို ပွေ့ချီလိုက်ရပေမယ့် သမီးကြီးကို သူမမေ့။

"အစ္စမီ ... သမီးကို ဘာလို့ ခေါ်မလာသလဲ။ သမီးကို ခေါ်လာပါလို့ ပြောနေတဲ့ ကြားက ကိုယ်အတန်တန် ပြောတာတောင် အရေးမစိုက်ဘူး"

"ဪ ကိုကိုကလည်း အစ္စမီတစ်ယောက်တည်း ကလေး (၂) ယောက်နဲ့ မဖြစ်သာလို့ ပါ။ ကဲ လာ လာ"

ဘုန်းသင်္ခါ စစ်လွန်းဝတီကို ပွေ့ချီရင်း အစ္စမီနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရ

ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခဲဆွဲသလို လေးလေးလံလံ။

အစ္စလီဟာ အလုံးစုံ စိတ်ချရပါရဲ့ လား။ သမီးကို သူ ဂရုမှ စိုက်ရဲ့ လား။ အင်းလေ ... အိမ်မှာ ဒေါ်ဥနှင့် မအောင်ကြည်လည်း ရှိသားပဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ စစ်လွန်းဝတီကို သည်းသည်းမလှုပ်မိ။ ကိုယ့်သမီးဆိုပေ မယ့်လည်း အနေစိမ်းလို့ ပေလားမသိ။ သွေးကနွေးမလာ။ ကလေးက လည်း သူ့ကို ယခုမှ မြင်ကာစမို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပါ။

ငိုတော့မလိုလို၊ မဲ့ မဲ့ လာပြီး ဝါးခနဲ အော်ငိုတော့သည် ။

"ဪ ... သမီးကလည်း ဒါ ပါပါလေ။ သမီးရဲ့ ပါပါ၊ လာ လာ မေ မေဆီလာ"

ကားမောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာကလည်း အသစ်။ ရုပ်က ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒင်ခနဲ။ မီးပင်ပွင့်ထွက်သွားသည် ထင်ရ၏။

အစ္စလီကလည်း အကင်းပါးသည် ။

"ဪ ကိုကို ... ဒါ အစ္စလီမောင်ဝမ်းကွဲလေးလေ။ ဘဒွေးက မွေးတာ။ သူလည်း နိုင်ငံခြားထွက်ချင်လို့ သင်တန်းတွေ လာတက်ရင်း အိမ်မှာ တည်းနေတယ်။ ကိုကိုဒရိုင်ဘာ ဘကြီးဝင်းကလည်း သူ့မြေးနဲ့ ပြန်နေမယ်ဆိုပြီး အလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ မောင်လေးပဲ ဆွဲခိုင်းနေရတယ်"

"အင်း အင်း"

အစ္စလီ၏ ထုချေလွှာတွေကို နားထောင်ရင်း ဘုန်းသင်္ခါဘဝင်မကျ။ ခေတ်ကြီးက ပြောလို့ ရတာမဟုတ်။

မဖွယ်မရာတွေ ကြားရလွန်းလို့ ရူးပင်ရူးချင်ချင်။ လူတွေက ဟီရို သြတ္တပ္ပတရားတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်စီးလာကြသည် က ခပ်များ

များ ။

ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးထဲ ဟန်ချက်မညီ
မျှမှုတွေကြောင့် နှလုံးသား၊ ဝိညာဉ်တွေကတော့ ပုပ်သိုး၊ နံစောနေကြ
ပေပြီ။

ဘုန်းသင်္ခါသည် အဆိုးမြင်ဝါဒီတစ်ဦးမဟုတ်ပေမယ့် သူမြင်နေရသ
ည့် ကမ္ဘာကြီးက သိပ်ပြီး အဆီအငေါ်မတည့်လှ။

ယခုလည်း အဇ္ဈလီ၏ မောင်ဝမ်းကွဲဆိုသူကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းသင်္ခါ၏
ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေ တလက်လက်။

ဘာတွေကဘယ်လို လွဲချော်နေသည် မသိ။ အဇ္ဈလီကတော့ စကား
တွေ ရေပက်မဝင်။ (၃) နှစ်လုံးလုံး ကွဲကွာခွဲခွာနေရသည့် ဇနီးမောင်နှံ (၂)
ဦး၏ တွေ့ဆုံခန်းက ခြောက်ကပ်ကပ်။

အသက်ကိုမဝင်။ ကလေးကလည်း နွေးထွေးမှုမရှိ။

"ဘယ်ကိုဝင်မလို့ လဲ အဇ္ဈလီ။ အိမ်ကိုတန်းမောင်းလေ"

"ဪ ... ကိုကိုကို ကြိုဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆိုင်မှာ ပွဲလေးတစ်ခု
ကျင်းပပေးမလို့ ပါ"

"မလိုဘူး၊ အိမ်ကိုသာ အမြန်မောင်း။ ငါ ငါ့သမီးနဲ့ တွေ့ချင်လှပြီ"

"စစ်လွန်းကရော ကိုကိုသမီး မဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ စစ်လွန်းကို ခုတွေ့ရပြီ။ ငါ့သမီးကိုလည်း တွေ့ချင်
လှပြီ"

"အဇ္ဈလီ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ချိန်းပြီးပြီ။ ကိုကိုပြန်လာတဲ့
အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပွဲပေးမှာ "

အဇ္ဈလို့မျက်နှာက မာထန်လာလျှင် ဘုန်းသင်္ခါ အကြီးအကျယ်
စိတ်ပျက်ရသည်။ ။

မသိသားဆိုးရွားလွန်းတဲ့ မိန်းမ။

စိတ်သဘောထား ယုတ်ညံ့သည့်မိန်းမ။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းခမျာ နာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ်စီးလာရတာ ပင်ပန်းလာတာကို နားလည်မပေး။ အနားမပေးဘဲ ပွဲကျင်းပမတဲ့ ။

သူ ဂုဏ်ယူချင်၊ ကြွားချင်လည်း နောက်နေ့မှ လုပ်ပါတဲ့ လား။

ယခုကျ ပင်ပန်းလာသည့်ခင်ပွန်းအပေါ် နည်းနည်းမှ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ။

ပြီးတော့ ဘုန်းသင်္ခါ သမီးကိုလည်း တွေ့ချင်လှပါပြီ။ (၆) နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်မည့် သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီ။ ဖခင်ကို သိပ်ပြီးတွယ်တာလွန်းသည့် သမီးလေး။

ဘုန်းသင်္ခါ သည်းမခံနိုင်တော့။ သည် မိန်းမ တရားလွန်နေပြီ။ သူ့ကို စွဲပဲ သူကြည့်မိန်းမ။

"ငါ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ လည်း မအိပ်ခဲ့ရဘူး။ နောက်နေ့ရွှေ့လိုက်"

"မရတော့ဘူး ကိုကို။ အဇ္ဈလို့ အပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးကို ချိန်းပြီးပြီ။ ကိုကို အဇ္ဈလို့ကိုလေးစားပါ။ အဇ္ဈလီအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ ခွေးအဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။"

"ငါ နာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ်စီးခဲ့ရတာကွ။ ကမ္ဘာအနှောက်ခြမ်းကနေ အရှေ့ခြမ်းကို"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ရမည်"

ဘုန်းသင်္ခါ အဓမ္မလို့ကို တော်တော်အော်ဂလီဆန်သွားမိ၏။ နဂိုကတည်းက မနှစ်မြို့ဘဲ မိဘပေးစားလို့ ယူခဲ့ရသည့် မိန်းမ။

လျှပ်ပေါ်လော်လည်သည့်မိန်းမ။

ဘုန်းသင်္ခါ အဓမ္မလို့ကို တူးခါးနေအောင်မုန်းမိသွားလေသည် ။

အခန်း (၅)

ဘုန်းသင်္ခါ အိပ်ရာမှ နိုးတော့ ခေါင်းတွေအုံ့ခဲ့ပြီး တစ်စစ်စစ်ကိုက်နေ၏။ သူ့ဘေးနားမှာ တော့ အဇ္ဈလီ။ သူ ကိုယ့်တိုက်၊ ကိုယ့်အိပ်ရာထဲ ပြန်ရောက်နေပါလား။

ဘုန်းသင်္ခါရင်ထဲမှာ နင့်နင့်စူးစူး တူးတူးခါးခါး။ အဇ္ဈလီကို လုံးဝနှစ်သက်မှုမရှိတော့။

ပထမ ယောက်ျားအပေါ် အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိဘဲ သူ လုပ်ချင်တာ၊ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင်လုပ်သဖြင့် မုန်းသည်။

ဒုတိယ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပွဲလို့ ဆိုပြီး ဘီယာတွေ၊ အရက်တွေ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနှင့် အလှူပယ်ဧည့်ခံ၏။

တတိယ သူ့ကို ဇွတ်အတင်းပင် အရက်တွေပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်ကြခြင်းပါပင်။

သူ့မှာ လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖြစ်ရပြီး ကိုယ့်အိမ် ဘယ်လို ပြန်ရောက်သည် ပင် မသိတော့။

ပြဿနာအားလုံး၏ ဇစ်မြစ်တရားခံဟာ အဇ္ဈလီ။

သူ ခုတင်ပေါ်မှ ကျုံးထလိုက်တော့ မိန်းမလည်မက ပြာပြာသလဲ။

"ကိုကို အိပ်ဦးလေ၊ ဘယ်သွားမလို့ လဲ။ ခုမှ (၃) နာရီရှိသေးတယ်။

မိုးမလင်းသေးပါဘူး။"

သူဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက်မို့ ဒေါသကို မပေါက်ကွဲအောင် ထိန်းချုပ်တတ်ပေမယ့် သည် ပြဿနာကြီးကိုတော့ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ပါ။

သွေးတွေဆူနေတာကို မနည်းဘဲ ထိန်းချုပ်ထားရသဖြင့်လူက ကတုန်ကယင်။

"ဖယ်စမ်းကွာ"

အဓမ္မလိုပုံစံက ဖရိုဖရဲနှင့်။ မာရ်နတ်၏ သမီးတော်လို ညဝတ် အင်္ကျီပါးပါးလေးအောက်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာက မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း။

သူဟာ အာသဝေါကုန်ခန်းနေသည့် ရဟန္တာမဟုတ်ပေမယ့် အဓမ္မလိုကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ကိလေသာတွေက ထကြွသောင်းကျန်းမလာ။

အဓမ္မလိုကို တွန်းဖယ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဒယီးဒယိုင်နှင့်။ ဘုန်းသင်္ခါကိုယ် လူပျိုတုန်းက အိပ်ခဲ့သည့်အခန်းထဲသို့ အမြန်ဆုံးဝင်ခဲ့သည်။

ယခုထိ သမီးကို မတွေ့ရသေး။ သူ ယခုလို မူးယစ်နေပုံကြီးနှင့်လည်း သမီးကို မတွေ့ချင်သေးပါ။ သမီးအရွယ်က နားလည်နေပြီမို့ မနက် အမူးပြေမှ ပဲ သမီးကို သွားတွေ့တော့မည်။

ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချပြီးမှ ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

မနက်လင်းသည် နှင့် ဘုန်းသင်္ခါ ကိုယ်လက်သန့်စင်၊ ရေချိုး၊ အဝတ် အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်လိုက်သည်။ ။

သူ့အိမ်မှာ သူ၊ အဇ္ဈလီနှင့်သမီး နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ။ အိမ်အကူ တွေနှင့် အဇ္ဈလီမောင်ဆိုသည့်ကောင်ရယ် ရှိမည်။

ဘုန်းသင်္ခါ မီးဖိုဘက်သို့လျှောက်သွားရင်း သူသွားတုန်းက ကျန်ခဲ့သည့် အိမ်အကူဒေါ်ဥနှင့်မအောင်ကြည်ကို ရှာမိသည်။ ။

သို့သော် မီးဖိုဘက်မှာ တွေ့သူတွေဟာ သူ မသိသည့် လူသစ်တွေ။

"ဟင် ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်သူတွေလဲ"

"ကျွန်မက မထွေးကြည်၊ သူက ဒေါ်နုပါ ဆရာ။ ကျွန်မတို့ အလုပ်ဝင်တာ (၆) လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"အရင်လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်"

"ခုခေတ်က ဒီလို ဆရာ။ အိမ်တွေမှာ လူမမြဲတတ်ကြဘူး"

ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်ထဲထင်ရသည်။ ။ သို့သည် မေးသင့်တာတော့ မေးရဦးမှာ ပါပဲ။

"သမီးကို ဘယ်အခန်းမှာ ထားလဲ၊ သမီး"

"သူ့အမေနဲ့ အိပ်တယ်လေ ဆရာ"

" မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးအငယ် မဟုတ်ဘူး ။ သမီးအကြီး ထက်လွန်းဝတီ"

"ဘယ်သူဆရာ"

"ထက်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သမီး (၂) ယောက်ရှိတယ်။ ထက်လွန်းတယ်က ခုဆို (၆) နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီပေါ့။ အငယ်မကသာ စစ်လွန်းတယ်"

ဒေါ်နုနှင့် မထွေးကြည်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရုပ်တွေက ပြူးကြောင်ကြောင်။

"ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ကျုပ်သမီး ကျုပ်သမီး ဘယ်မှာလဲ"

ဒေါ်နုက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရှင်းပြသည် မှာ --

"ဆ ဆရာရယ် ... ကျွန်မတို့ ရောက်ကတည်းက ကလေး (၁) ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရပါတယ်။ သမီးလေး စစ်လွန်းတယ်ပဲ တွေ့ရတာပါ"

"ဘာ"

သမီး ... သူ့သမီးလေး။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘုန်းသင်္ခါ၏ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

ခေတ်အဆက်ဆက်က မိထွေးနှင့် လင်ပါသမီး။ ပထွေးနှင့် မယားပါသမီး။

ကျားနှင့်သမင်လိုပေါ့။

သူ သူ ကိုယ့်သမီးလေးကို အဓမ္မလီဆိုသည့် မိထွေးမလက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည်ထည့်ခဲ့ မိပါပေါ့လား။

"ပြော ... ပြောကြစမ်းပါ။ ကျုပ်သမီး သူ့အဘိုးအဘွားတွေဆီမှာလား၊ အညာမှာလား"

ဘုန်းသင်္ခါ၏ မိဘ (၂) ပါးက အညာမှာ ။ စစ်ကိုင်းမှာ ။ ရှေးရိုးဆန်

သည့်မိဘ (၂) ပါးဟာ သူ မုဆိုးဖို့ဖြစ်တော့ ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏ လိုက်လာကြရသည်။

သည် အခါ မိန်းမလည်မ အဓိလီ၏ မာယာကျော့ကွင်းမှာ မိသွားကြပြီး သူနှင့် အသည်းအသန် သဘောတူခဲ့ကြပါ၏။

အဓိလီကိုမယူလျှင် သူတို့ ပင် သေတော့မတတ်။

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ အညာမှာ လည်း မထားပါဘူး။ ဘယ်မှာ ဆိုတာတော့ ဒေါ်နုတို့ မသိရပါဘူးရှင်"

ဘုန်းသင်္ခါတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ပြင်ကြီးထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရသလို ပူလောင်ကျွမ်းမြည့် သွားရပြီး လူက အသက်ရှူကျပ်သွား၏။

ကမ္ဘာကြီးထဲ အောက်ဆီဂျင်တွေ နည်းနည်းမှ မရှိတော့သည့်နှယ်။

ဘုရား ဘုရား ငါ့သမီးလေးကို သင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပြီလဲ။

ကျားမ အသားစားချင်လို့ ဥပုသ်စောင့်ပြတာကို သူရော သူမိဘတွေပါ ယုံစားခဲ့မိကြပါ၏။

ဘုန်းသင်္ခါ မီးဖိုဘက်မှ အဓိလီအခန်းဘက်သို့ တစ်ဟု န်ထိုး ပြန်ပြေးမိလေပြီ။ ပိတ်ထားသည့်အခန်းကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း ဘုန်းသင်္ခါ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေမိ၏။

"အဓိလီ အဓိလီ အဓိလီ"

သူ့မှာ သောကနှင့်ဒေါသတွေကြောင့် လူက ရပ်တည်လို့ ပင် မရချင်။

ညက အများကြီးသောက်ထားတာလည်း ပါပေမည်။

သူ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် တံခါးထုနေပေမယ့် အဓိလီက တံခါးတော်တော်နှင့် ဖွင့်မပေး။

အတော်ကြီးကြာမှ တံခါးဖွင့်ပေးတော့ အဓမ္မလို့ရပ်က မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်နှယ်။ သူတို့ အခန်းရှေ့ ချက်ချင်းရောက်လာသူက သူ့မောင်ဆို သည့်ကောင်။

မောင်မကလို့ ဘီလူးကြီး (၇) ကောင်ပဲရှိရှိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ မီးတွေ လောင်နေပြီ။

"ငါ့သမီး ဘယ်မှာ လဲ၊ ငါ့သမီး"

အဓမ္မလီက အူကြောင်ကြောင်ရုပ်နှင့်။ အခန်းထဲရှိ စစ်လွန်းဝတီကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

"ဟိုမှာ လေ ရှင့်သမီး။ တိုးတိုးပြော၊ ရှင့်သမီးက အအိပ်ဆတ်တယ်"

"အဓမ္မလီ ... နင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့ ။ ငါ့သမီး ထက်လွန်းဝတီကို နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပြီလဲ။ ဘီလူးမ။ မိထွေးမ။ မိထွေးပီပီ နင် ငါ့သမီးကို ဘယ်ပို့လိုက်ပြီလဲ"

ဘုန်းသင်္ခါတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်ရင်နေရတာ ခံစားမှုတွေ လွန်ကဲလာလို့ ပါ။

သူ့သမီးလေး အားကိုးမရှိ၊ ဘာမရှိ။ မိထွေးနှင့် သူ့ဘက်တော်သား တွေရဲ့ လက်ချက်နှင့် ဘယ်ကမ္ဘာထိ လွင့်သွားရရှာပြီလဲ။

သူက ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေထွက်၊ သောကတွေနှင့် တုန်ရင်နေရပေမယ့် အဓမ္မလီဘီလူးမက မာယာသည် ပီပီ သူ့ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ရှိခိုးဦးချနေပုံက တကယ့်အကယ်ဒမီရှေ့။

"ကိုကိုရယ် ... အဓမ္မလီကို သတ်လိုက်ပါ။ အဓမ္မလီအပြစ်တွေပါရှင်။ အဓမ္မလီကို သတ်ပါ"

"သတ်မယ်၊ သတ်မယ်၊ နင့်ကို ငါသတ်မယ်။ ဘီလူးမ မိထွေးမ"

ဘုန်းသင်္ခါ ပေါက်ကွဲနေတော့ သူမောင် ရှိုင်းထွဋ်အောင်က နောက်မှ တောင်းပန်၏။

နှမက ရှေ့မှ ရှိုခိုးဦးချ။ မောင်က နောက်မှ ဆွဲထားရင်း ရှိုခိုးဦးချ။

လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးမှ ရှိုခိုးဦးချ လုပ်တတ်သည့် အောက်တန်းစား တွေ။

"ဆရာ လွန်မယ်၊ လွန်မယ်။ မမကလည်း သေချာရှင်းပြပါ။ စကား ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောကြပါဗျာ။ ဒေါသရှေ့ထားရင် အမှားတွေ တတ်ပါတယ်"

မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံးက ရှိုခိုးဦးချ တောင်းပန်နေတော့ ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်လျော့ရသည် ။ ကိုယ်က ပညာတတ်၊ ပညာရှင်။

"ပြော သေချာပြော။ ငါ့သမီး မယ်ဒုက္ခလေးကို နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ"

အဓမ္မလီက အကယ်ဒမီရုပ်နှင့် မျက်ရည်လည်ရွဲ့။

"ငါ့ကို ညာမယ်တော့မကြနဲ့ ။ ငါ အားလုံးသိပြီးသား"

သူ့ကိုညာမှာ စိုးလို့ ဘုန်းသင်္ခါ လှန့်လိုက်တာပါ။ ဒေါ်နုတို့ ပြောတာ သူယုံသည် ။

"မညာပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ထက်လွန်းလေးအကြောင်း တွေးမိရင် အ ဓမ္မလီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်သေပစ်ချင်မိပါတယ်"

"ပြော မြန်မြန်ပြော၊ ငါ သေတော့မယ်"

"အဲဒီနေ့က အဓမ္မလီတို့ မိသားစုလိုက် တောင်ကြီးမီးပုံးပျံပွဲကို

သွားကြတာပါ။ သမီး (၂) ယောက်လုံးကလည်း ပျော်လို့ ။ ထက်လွန်းလေးခမျာလည်း အရမ်းပျော်နေရှာတာ"

အစ္စလီက မင်းသမီးတစ်ယောက် သရုပ်ဆောင်နေသလို မာယာတွေနှင့် ကျကျနန။ မျက်ရည်တွေနှင့် တရှိုက်ရှိုက် ငိုနေလေ၏။

ဘုန်းသင်္ခါ သတင်းဆိုးကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိနေတာမို့ လူက ရင်ကွဲနာကျလုလု။

အချစ်ဦးမျက်နှာငယ်မလေးရဲ့ ကိုယ်ပွား သူတို့ (၂) ယောက်ရဲ့ အချစ်သင်္ကေတလေး။

"အိုက်တင်တွေလုပ်မနေနဲ့ ။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ရင်တွေ မီးလိုပူနေပြီ"

"တောင်ကြီး မီးပုံပျံ့ကိုသွားရင်း ကလေးက ပျောက်ပျောက်သွားတာ"

"ဘာ"

စကားက ပေါ့ပေါ့တန်တန်။ သူနားထဲ သူ့အသည်းထဲ လက်ပစ်ဗုံးတွေ အတွဲလိုက်ကွဲပြီ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစီ လွင့်စင်ထွက်သွားသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

သူခံစားချက်တွေအတွက် ဖော်ပြစရာ စကားလုံးမရှိ။

လူက မတ်တတ်မရပ်နိုင်တော့။ ဒူးညှုတ်ကွေးပြီး ကျသွားရ၏။

"နင် မရှာဘူးလား။ ရဲတွေ အကူအညီမတောင်းဘူးလား။ ကလေးတွေနဲ့ သွားတာ အဖော်ပါဘူးလား။ ဘယ်တုန်းကလဲ။ ငါ့ကို ဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ"

မေးခွန်းတွေက သူ့ရင်ထဲမှ တရစပ်တိုးထွက်၏။ ရင်ကွဲနာကျနေသည့်အသံ။

"ကိုကိုရယ် ... အဖော်တွေနဲ့ သွားတာပါ။ ဒေါ်ဥနဲ့ မအောင်ကြည် ပါပါတယ်။ သူတို့ (၂) ယောက် ပေါ့လျော့လို့ သမီးပျောက်ရတာပါ။ အဓွနီနည်းမျိုးစုံနဲ့ ရှာပါတယ်။ တစ်လလောက်ကို တောင်ကြီးမှာ တည်းပြီး ရှာပါတယ်"

"ဒါဆို ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်ဥနဲ့ မအောင်ကြည်သိတယ်ပေါ့။ သူတို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တာလဲ"

"ကလေးပျောက်တာ သူတို့ ပေါ့လျော့လို့ လေ။ အဓွနီက သမီးအငယ်ကိုချီနေရတယ်။ သူတို့ (၂) ယောက်လက်ထဲမှာ ကလေးကပျောက်သွားတာ။ အဓွနီစိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တာပါ"

"ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

အဓွနီ ရေရေရာရာ မဖြေတတ်ပေမယ့် ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်သည် ။

တကယ်တော့ ကလေးက ဘုန်းသင်္ခါ အမေရိကားသွားပြီး တစ်လလောက်ကတည်းက အစပျောက်ပစ်ခဲ့တာ။

"ကိုကိုသွားပြီး (၁) နှစ်လောက်ကြာတော့ ပျောက်သွားတာ။ အဲဒုနီဝင်ဘာ (၈) ရက်ဆို (၂) နှစ်တင်းတင်းပြည့်သွားပါပြီ။ အဓွနီ တောင်ကြီးမှာ မိတ်ဆွေတွေကို ဆက်ရှာခိုင်းပါတယ်။ သူတို့ ဆီကလည်း ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘူး"

"အဓွနီလေ သမီးအကြောင်းတွေ့မိရင် ရူးမတတ်ခံစားရပါတယ် ကိုကိုရယ်"

အဓမ္မလီ မျက်ရည်ကျတာနည်းနည်း၊ ဟန်ရှိက်တွေ ရှိုက်ငိုပြီး သရုပ်ဆောင်နေတော့ ဘုန်းသင်္ခါ ပိုပြီးဒေါသထွက်မိသည်။ ။

"တော်စမ်း အဓမ္မလီ။ ဒီလောက်အကြီးအကျယ်ကိစ္စကြီး ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ အကြောင်းမကြားသလဲ။ သမီးအကြောင်း ငါမေးတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ညာခဲ့တာလဲ။ သမီးနေကောင်းပါတယ်ဆို။ ငါကသမီးအသံကြားချင်လို့ ပါဆိုတော့ နင် အမျိုးမျိုး လှီးလွှဲပြောခဲ့တယ်"

ဘုန်းသင်္ခါ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခြေထောက်ကို အနိုင်နိုင်သယ်ပြီး ရွှေ့ခဲ့သည်။ ။ အဓမ္မလီတို့ မောင်နှမ နောက်မှ လိုက်လာရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆက်ပြီးပြောရ၏။ ဘုန်းသင်္ခါ ခေါင်းတွေ ထူပူနေရပါပြီ။ သမီးကို ဘယ်လိုအစရှာမလဲ။ (၂) နှစ်တောင် ကြာပြီတဲ့ ။

"ကိုကိုရယ် ... အဓမ္မလီက ဒီဘက်မှာ လည်း တွေ့အောင် အမျိုးမျိုးစုံစမ်း၊ ရှာဖွေနေတော့ ကိုကို ပြန်မလာခင်တွေ့မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ ပါ။ ခုလည်း အားမလျှော့ပါဘူး။ စုံစမ်းနေဆဲပါပဲ။ ကိုကို ပညာတော်သင်နေတုန်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မှာ လည်း စိုးလို့ ပါ။ စေတနာပါရှင်"

"ဘာကွ၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်တာ ဖအေကို မပြောပြတာတော့ မင်း လူစိတ်မရှိတာ။ ငါ့မိဘတွေကိုရော မင်း ပြောပြရဲ့ လား"

အဓမ္မလီ မျက်ရည်တွေညစ်ချပြီး တရှိုက်ရှိုက် ငိုကြွေးနေပါ၏။

"ကိုကိုမိဘတွေက အသက်ကြီးပြီလေ။ လူကြီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ အဓမ္မလီ ဖုံးထားတာပါ။ ဒီဘက်မှာ လည်း တွေ့အောင်ရှာနေတာဆိုတော့"

"တောက် မိန်းမယုတ်။ နင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငါ အယုံအကြည်မ ရှိဘူး။ (၂) နှစ်လုံးလုံး ငါ့သမီးပျောက်နေတာကို ရှာနေတုန်းပါဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်မပေးနဲ့ ။ နင် တောင်ကြီး ဘယ်ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ခဲ့သလဲ။ ပြော ငါ ဆက်ရှာမယ်"

အစ္စလီ မျက်လုံးပြူးရပြီ။ ဘုန်းသင်္ခါဟာ သူ လှည့်စားလို့ ရမည့် အနံ့ ညတမဟုတ်။ သေသေချာချာ ဂဃနဏထားပြီး။ အစ္စလီ ဇောချွေးပြန်ရ ၏။

"ရဲစခန်းတိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ အစ္စလီမိတ်ဆွေတွေကို ရှာခိုင်း တာပါ"

"အဲဒီမိတ်ဆွေတွေရဲ့ နာမည်ပြော။ ဖုန်းနံပါတ်ပေး။ ငါကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းလိုက်ပြီး ငါ့သမီးကို ရှာမယ်"

အစ္စလီ မျက်လုံးပြူးပြီ။ သူလျှောက်ပြောသည့် ကလိန်စေ့ ငြိမ်းဆင်ကြီးက ပေါ်တော့မည်။

တရားသူကြီးကို သွားပတ်သလိုမျိုး။ သူလျှောက်ပြောသရွေ့ ဘုန်းသင်္ခါက အစဆွဲထုတ်ပြီ။

အစ္စလီကို သူ လုံးဝ မသင်္ကာ။ သူမ ပြောတာတွေ

အစ္စလီ မျက်လုံးပြူးပြီ။ သူလျှောက်ပြောသည့် ကလိန်စေ့ ငြိမ်းဆင်ကြီးက ပေါ်တော့မည်။

တရားသူကြီးကို သွားပတ်သလိုမျိုး။ သူလျှောက်ပြောသရွေ့ ဘုန်းသင်္ခါက အစဆွဲထုတ်ပြီ။

အစ္စလီကို သူ လုံးဝ မသင်္ကာ။ သူမ ပြောတာတွေက ယုတ္တိမရှိ။ လိမ် နေတာ။ ညာနေတာတွေမှန်း သိသာသည် ။

ဘုန်းသင်္ခါ ရာဇသံချလိုက်ပါ၏။

"ကောင်းပြီ၊ နင့် တောင်ကြီးက မိတ်ဆွေတွေရဲ့ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ် ပေး။ ငါ ခုချက်ချင်းပဲ လိုက်သွားမယ်"

အစ္စလီ အလျှော့တော့မပေး။ သည် လိုပဲ စည်းဝါးကိုက်နိုင်သရွေ့ ကိုက်ရဦးမည်။ သူ့စကားနှင့် အညီ အဖတ်ဆယ်တန်သရွေ့ လိုက်ဆယ်ရဦးမည်။

"နားပါဦး ကိုကိုရယ်၊ ညနေကမှ အမေရိကားက ပြန်လာတယ်။ ဒီမနက် တောင်ကြီးတက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီလိုလုပ်လေ၊ မောင်လေး ရှိုင်းထွဋ်ကို ကားမောင်းခေါ်သွား"

"နိုး နိုး နိုး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ။ ကျုပ်မှာ တပည့်တွေရှိတယ်။ ကျုပ်တပည့်တွေနဲ့ ဒီနေ့ပဲ တောင်ကြီးလိုက်မယ်"

အစ္စလီ လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှ ဉာဏ်ထုတ်လို့ မရ။ သင့်တော်မည့် မိတ်ဆွေများ ၏ အမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးရသည် ။

နောက် ဘုန်းသင်္ခါ၏ အရင် သူ့လူတွေကို ကြိုပြီး စည်းဝါးတိုက်ထားပါတော့သည် ။

ကိုဘုန်းသင်္ခါရေ

ရှင်လောက်တော့ ကျွန်မရဲ့ မာယာနေခြည်တွေနဲ့ အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်မယ် သိလား။